

”העלמה יוליה” מאת אוגוסט סטרינדברג

דמות: יוליה

תן גם לי למות! הרוג אותי!
אתה- זה שיכול לחסל יצור קטן וחף מפשע מבלי להניד עפעף!
כמה אני שונאת אותך- כמה שאני מתעבת אותך! בינך וביני זועק עכשיו
דם מן האדמה.

ארור היום בו נולדתי, היום בו הרתה אותי אימי!
לא- אני עוד לא מוכנה ללכת- אני לא יכולה. קודם אני צריכה לראות...
אתה אומר שאני לא יכולה לסבול מראה של דם. כמה הייתי שמחה
לראות את הדם שלך- את המוח שלך- ניתז על הסדן הזה...
אתה חושב שאני טיפוס חלש, מה? הייתי שמחה לראות את כל הגברים
כולם מתבוססים בתוך נחלי דמם, כמו הציפור הקטנה שלי...
אני חושבת שהייתי אפילו מסוגלת לשתות מהגולגולת שלך- כמה הייתי
מאושרת לשטוף את רגלי בתוך החזה השסוע שלך, לקרוע מתוכו את
ליבך ולאכול אותו צלוי.

אתה חושב שאני טיפוס חלש, אתה חושב שאני מאוהבת בך, רק מפני
שמשהו בתוכי שיווע לקבל את זרעך- אתה חושב שאני משתוקקת לשאת
חלציד תחת ליבי, להזין אותו בדמי, לתת לך ילד ולקבל את שמך? דרך
אגב אני אפילו לא יודעת מה שמך, מה שם המשפחה שלך? או שאין לך
שם משפחה. מה חשבת? להפוך אותי לגברת שומר סף, לגברת ערימת
זבל... אתה, הכלב עם הקולר שלי על צווארו, אתה המשרת עם סמל
המשפחה שלי על כפתורי המעיל! רצית שאתחלק בך עם הטבחית שלי-
שאתחרה עליך עם המשרתת שלי! הה! אתה חושב שאני פחדנית שרק
רוצה לברוח! לא- הפעם אני לא בורחת- ויהיה מה שיהיה!